

## HOMILIES

### **HOMILIA EN LA MISSA D'ACCIÓ DE GRÀCIES PER LA CANONITZACIÓ DE JOSEMARÍA ESCRIVÁ (13-11-2002)**

El Papa Joan Pau II, a l'homilia en la Missa de canonització de Sant Josemaría el 6 d'octubre, va citar la lectura del Gènesi “*que ens recorda que el Creador ha confiat la terra a l'home... –i deia– Els creients, actuant en les diverses realitats d'aquest món, contribueixen a realitzar aquest projecte diví universal. El treball i qualsevol altra activitat portada a terme amb l'ajuda de la gràcia, es converteixen en mitjans de santificació quotidiana*”.

En aquest sentit és ben conegut el que escrivia Sant Josemaría: “*Per a la majoria dels homes, ser Sant suposa santificar el propi treball, santificar-se en el seu treball, i santificar els altres amb el treball, i trobar així Déu al camí de les seves vides*” (Conversaciones..., núm. 55).

Germanes i germans, en aquesta celebració d'acció de gràcies, vull jo també recalcar aquesta dimensió de la vida: *el sentit cristià del treball*, perquè com a persones lliures i responsables, sabem que és competència dels éssers humans “*guiar*” la creació, *construir* el món, i organitzar la vida de la humanitat...

Cada dia contemplem amb molta admiració les múltiples activitats humanes que desenvolupen i manifesten amb força el desig que tenim de viure i de viure millor. Són com una gran simfonia que “*canta*” les possibilitats de



la creació i les capacitats que el Creador ha donat als humans. El treball entès precisament com a participació dels humans en la construcció del món i en la comunicació i comunió interhumana de la societat industrial...

Hem d'organitzar la vida de manera que tots ne siguem elements actius, facilitant la circulació vital entre els diferents membres de l'únic cos: la humanitat.

Una humanitat a la que Déu va encarregar conrear i guardar la creació: “...el Senyor-Déu va modelar l'home amb pols de la terra. Li va infondre l'alè de vida, i l'home es convertí en un ésser viu... El Senyor-Déu va prendre l'home i el va posar al jardí de l'Edèn perquè el conreés i el guardés” (Gen 2,7-8.15).

I una humanitat que ha rebut la benedicció de Déu amb un manament ben precís: “*Sigueu fecunds i multipliqueu-vos, ompliu la terra i domineu-la; sotmeteu els peixos del mar, els ocells del cel i totes les bestioles que s'arrosseguen per terra*”.(Gen 1,28).

L'exegesi moderna ha explicat molt bé que aquest “*domini*” no pot ser “*prepotent*” de manera que la creació sigui un “*objecte passiu*” del que es pot usar i abusar “*indiscriminadament*”. Ja Pius XII parlava de “*dominar el domini*”... És a dir, hem rebut la missió de *dominar la terra i no d'exploitar-la sense criteri*; la missió és “*acollir i cuidar*”, transformar la terra per millorar-la, per portar a plenitud la creació. Una relació amb la realitat creada que va més enllà del que avui es diu ecologisme.

“*Domineu la creació*” és com dir: feu la terra més habitable, treballeu perquè les coses vagin segons el projecte original de Déu. *Que broti a la terra l'amor, la justícia, la felicitat, la pau...* Sou cridats i se us ha capacitat per ser “*senyors*” de la creació, per a “*guiar-la*” i no únicament per tolerar o sofrir les seves deficiències. Que el “*Regne*” que ja s'ha manifestat en la història, i que en Jesús va arribar a plenitud, es faci més realitat en el món.

És d'aquesta manera com *la fe cristiana il·lumina, orienta i dinamitza* incessantment la nostra responsabilitat i ens fa tenir una visió “*transcendent*” de les coses.



El Papa deia que el nostre Sant ... *“No cessava d’invitar els seus fills espirituals a invocar l’Esperit Sant perquè (...) la vida de relació amb Déu i la vida familiar, professional i social, fetes de petites realitats terrenals, no estiguessin separades sinó que constituïssin una sola existència ‘santa i plena de Déu’”*.

*“Aquesta visió sobrenatural de l’existència –recordava el Papa– obre un horitzó extraordinàriament ric de perspectives salvífiques: Déu es fa proper a nosaltres i nosaltres podem cooperar al seu pla de salvació també enmig de la monotonia diària... Per tant es comprèn més fàcilment el que diu el Concili Vaticà II: ‘el missatge cristià no aparta els homes de la construcció del món (...) sinó que els obliga més a dur-la a terme com un deure’”*.

Hem d’agrair al Senyor que hi hagi tantes persones dedicant temps i energies en benefici de la humanitat, però tenim el deure de *fer-nos-hi presents*, fer-los costat i acompanyar tots els que lluiten en favor d’un reconeixement de la dimensió espiritual del treball i del desenvolupament, i per aconseguir condicions de vida més humanes. Aquesta és una bona ocasió per evangelitzar i ser evangelitzats.

Al final de la missa del dia següent (7 d’octubre) celebrada a la Plaça de Sant Pere pel prelat de l’Opus Dei, Joan Pau II va afegir:

*“Hi ha un criteri segur de santedat: la fidelitat en el compliment de la voluntat divina fins a les últimes conseqüències. El Senyor té un projecte per a cadascú de nosaltres i a cadascú confia una missió a la terra (...)”*.

*...” Sant Josemaría estava convençut profundament que la vida cristiana entranya una missió i un apostolat: som al món per salvar-lo amb Crist (...) El seu missatge impulsa els cristians a actuar als llocs on es forma el futur de la societat. La presència activa dels laics en totes les professions i a les fronteres més avançades del desenvolupament, serà sempre una aportació positiva per reforçar aquesta harmonia entre fe i cultura que és una de les necessitats més grans dels nostres temps”*.

Ho havia dit també Jeremies: Déu té un projecte per al seu poble (Jer 31,17). I en el salm 40,6 llegim: *“Hi ha esperança per al teu futur”*.



*Hem de redescobrir cada dia de bell nou que el Déu que m'ha salvat, el Déu que m'ha elegit per establir amb cadascú una comunió, una 'aliança d'amor..., té un projecte sobre la meva vida i em va conduint cap a la seva realització.*

L'Evangelí ens ha presentat el projecte de futur que Jesús tenia per a Pere (Lc 5, 1-11): *"pescador d'homes"*.

Davant les paraules de Jesús –*"Tira llac endins i caleu les xarxes per pescar"*–, els dubtes de Pere són ben clars raonant amb arguments humans com qualsevol que intueix la dificultat de la missió que se li encomana: *"És inútil, no hi ha res a fer, n'esteim ja cansats, avui no hi ha pesquera, ja ho hem provat i l'experiència ens diu que és millor no intentar-ho de nou"...* Però prevaldrà la fe: *"Ja que tu ho dius, calaré les xarxes."* (Mes tard dirà: *"Tu tens paraules de vida eterna"* -Jo 6,68). I, en efecte, la pesca va ser abundant: *"Van arreplegar tant de peix que les xarxes se'ls esquinçaven."*

Quantes vegades, en la Història de l'Església, amb mitjans humanament totalment desproporcionats, però *"amb la força de la paraula de Jesús"*, els cristians han fet autèntics miracles. Segons la lògica de l'art de pescar no hi havia res a fer en aquell moment. Com sembla molts cops que no hi ha res a fer en la nostra tasca pastoral o en la nostra vida de fe: *"Però, ja que tu ho dius..., en el teu nom..."*

Pere reacciona davant un fet desproporcionat que entén com un misteri diví: *Aquest Jesús és més que un mestre que parla de manera admirable. I es reconeix indigne i pecador...*

Jesús deixa clar que açò no és un impediment per a la missió: *"No tinguis por: d'ara endavant seràs pescador d'homes."*

Pere segurament no va entendre encara què volia dir allò, però *"ho deixaren tot i el van seguir"*.

Per prendre la decisió de seguir Jesús no cal sempre que es comenci per la comprensió perfecta de la seva persona i de la seva predicació. Hi ha una intuïció inicial i després una gradual i creixent convicció de ser cridats a seguir-lo.



En la persona de Pere, retratat d'aquesta forma, podem veure la nostra condició de cristians, perdonats per gràcia de Déu, fets dignes de confiança i cridats per Jesús, invitats al camí del seguiment i de la salvació evangèlica.

Visquem, doncs, la vida cristiana no com un pes, un pur deure o un exercici fred, sinó amb actituds i esperit de disponibilitat i agraïment per la crida i la salvació rebuda del Senyor Jesús: *“Perquè vosaltres no heu rebut un esperit d'esclaus que us faci tornar a caure en el temor, sinó l'Esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abba, Pare!».* Així l'Esperit mateix s'uneix al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu. I si som fills, també som hereus: hereus de Déu i hereus amb Crist, ja que, sofrint amb ell, serem també glorificats amb ell” (Rom 8, 14-17).

Seguir Crist és *elegir-lo* amb una adhesió absoluta i incondicionada, *“trencant amb”* el que faci falta. I aquesta adhesió i obediència al Senyor és un acte *‘alliberador’*.

Aquí adquireix consistència el raonament de *Pau* sobre la *llibertat* cristiana quan diu que no pot ser entesa com un *retorn* a les crides de la natura corrupta, amb la qual tornariem a la llei de la selva i ens faríem esclaus. És a dir, cadascú buscaria imposar la seva força únicament per *servir-se* dels altres, aprofitant-se d'ells. Afloraria així la llei de l'arribisme, de la violència, de la dominació...

Al contrari, ara és tracta de *“posar-se amb la caritat al servei els uns dels altres”*. El servei de la caritat! Amb ella s'engega tot un moviment dirigit a l'alliberament de tots. Els cristians som *homes i dones lliures* –(Lliures per servir!)–, *cridats a viure lliurement* i a treballar *“amb la major perfecció possible: amb perfecció humana (competència professional) i amb perfecció cristiana (per amor a la voluntat de Déu i en servei dels homes)”* (Conversaciones..., n° 10). La llibertat vertadera i autèntica es troba quan *l'amor es fa servei*.

Jesús només posa una condició: *“Aquell qui està en mi i jo en ell, dóna molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res.”*

*...Manteniu-vos en el meu amor. Si guardeu els meus manaments, us mantindreu en el meu amor...*



*...Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics. Vosaltres sou els meus amics si feis el que jo us mando. ...No m'heu escollit vosaltres a mi; som jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre.” (Jo 15).*

## HOMILIA DEL DIA DE LA CONCEPCIÓ IMMACULADA DE MARIA 2002

Hem proclamat *l'evangeli de l'Anunciació* que ens suggereix una reflexió sobre *el paper de Maria en el misteri de Crist*. Ha estat una de les grans aportacions pastorals del Concili Vaticà II que en el capítol VIII de LG presenta el misteri de Maria amb vinculació estricta amb el misteri de l'Església.

És una orientació important... que demana dirigir la nostra mirada a la *Mare de Déu*, contemplant-la com a *Icona de l'Església que pelegrina* en la història vers la Jerusalem celestial, com “*Aquella que indica la via*” (com l'anomena la Litúrgia de l'Església oriental), la Dona que assenyala a cadascú el camí, que és Crist mateix, únic mitjancer per a l'accés ple a la vida íntima de Déu.

Ella representa la comunió amb Déu a la que s'orienta el gènere humà. En Maria, l'Església ja ha aconseguit la perfecció, meta del pelegrinatge del Poble de Déu. En Maria, l'Església tasta ja des d'ara l'alegria que li serà donada en plenitud al final dels temps.

Però el que celebrem avui (**2<sup>o</sup> diumenge d'Advent**, dia de la Concepció Immaculada de Maria,) és que ella (*Maria de Natzaret*) per un **do especial de Déu** (“*plena de la gràcia del Senyor! Ell és amb tu*”), va començar la seva vida en una situació d'amistat amb Déu... que els altres éssers humans no tenim (**'preservada'** des de la seva concepció en atenció als mèrits de Jesucrist –dogma 1854, Pius IX). Ha estat la **primera a participar plenament de la Redempció de Crist** l'anunci de la qual hem llegit en el Gènesi ('protoevangeli': “*Posaré enemistat entre tu i la dona, entre el teu llinatge i el seu. Ell t'atacarà al cap i tu l'atacaràs al taló*”).